

Arrest

nr. 189 148 van 29 juni 2017
in de zaak RvV X

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Chinese nationaliteit te zijn, op 17 februari 2017 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 2 februari 2017 tot het opleggen van een inreisverbod (bijlage 13sexies).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 21 maart 2017, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 20 april 2017.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken F. TAMBORIJN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die *loco* advocaat A. LOOBUYCK verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat C. MUSSEN, die *loco* advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoekster kwam op 1 maart 2016 onder een valse identiteit toe op het Belgische grondgebied en diende op 4 maart 2016 een asielaanvraag in.

1.2. De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) trof op 9 november 2016 de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus.

1.3. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging (hierna: de staatssecretaris) trof op 21 november 2016 de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten – asielzoeker (bijlage 13quinquies).

1.4. De gemachtigde van de staatssecretaris trof op 2 februari 2017 de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering (bijlage 13septies).

1.5. Tevens trof de gemachtigde van de staatssecretaris op 2 februari 2017 de beslissing tot het opleggen van een inreisverbod (bijlage 13sexies). Verzoekster werd hiervan op 3 februari 2017 in kennis gesteld.

Dit vormt de bestreden beslissing, waarvan de motieven luiden als volgt:

“Aan de Mevrouw, die verklaart te heten:

naam: L.(...)

voornaam: M.(...)

geboortedatum: (...)

geboorteplaats: (...)

nationaliteit: China

In voorkomend geval, ALIAS:

L.(...) E.(...) Y.(...) geboren op (...) van Noord-Koreaanse nationaliteit

wordt een inreisverbod voor 2 jaar opgelegd,

voor het grondgebied van België, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, tenzij zij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

De beslissing tot verwijdering van 02/02/2017 gaat gepaard met dit inreisverbod

REDEN VAN DE BESLISSING:

Het inreisverbod wordt afgegeven in toepassing van het hierna vermelde artikel van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en op grond van volgende feiten:

Artikel 74/11, §1, tweede lid, de beslissing tot verwijdering gaat gepaard met een inreisverbod omdat:

(...)

2° een vroegere beslissing tot verwijdering niet uitgevoerd werd.

Om de volgende reden(en) gaat het bevel gepaard met een inreisverbod van twee jaar:

Zij is niet in het bezit van een geldig visum op het moment van haar arrestatie.

Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan eerdere bevelen om het grondgebied te verlaten (ter kennis gebracht op 24/11/2016)

Betrokkene diende op 04/03/2016 een asielaanvraag in. Op 09/11/2016 verwierp het CGVS deze aanvraag. Deze beslissing met een bevel om het grondgebied te verlaten geldig 30 dagen (bijlage 13qq van 21/11/2016) werd per aangetekend schrijven betekend aan betrokkene op 24/11/2016. (Door het CGVS en de RVV werd na diepgaand onderzoek vastgesteld dat verzoeker niet voldeed aan de voorwaarden opgenomen in de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet en hem bijgevolg geen vluchtelingenstatus, noch de subsidiaire beschermingsstatus kon toegekend worden. Uit deze vaststelling kan redelijkerwijze worden afgeleid dat de betrokkene geen reëel risico loopt op een behandeling strijdig met artikel 3 van het EVRM. Het dossier bevat geen stukken die er op kunnen wijzen dat sinds de vaststellingen van het CGVS en de RVV de veiligheidstoestand in die mate zou zijn gewijzigd dat betrokkene bij haar verwijdering toch een reëel risico loopt op een behandeling strijdig met artikel 3 van het EVRM)

Het loutere feit dat betrokkene banden heeft gecreëerd met België valt niet onder de in artikel 8 van EVRM geboden bescherming. De ‘gewone’ sociale relaties worden door deze bepaling niet beschermd. Hoewel er geen gunstig gevolg aan werd gegeven, heeft zij niet getwijfeld om op illegale wijze in België te verblijven. Gelet op al deze elementen en op de hardnekkigheid van betrokkene om illegaal op het grondgebied te willen verblijven, is een inreisverbod van 2 jaar proportioneel in het belang van de immigratiecontrole. Uit onderzoek van het dossier blijkt namelijk dat er geen specifieke omstandigheden aanwezig zijn die kunnen leiden tot het opleggen van een inreisverbod van minder dan 2 jaar.

(...)”

1.6. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoekster op 13 februari 2017 gerepatriëerd werd naar Peking, China.

2. Over de rechtspleging

Aan verzoekster werd het voordeel van de kosteloze rechtspleging toegestaan, zodat niet kan worden ingegaan op de vraag van de verwerende partij om de kosten van het geding ten laste van verzoekster te leggen.

3. Onderzoek van het beroep

3.1. In een eerste en enig middel voert verzoekster de schending aan van artikel 74/11 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet) en van de zorgvuldigheidsplicht, van het redelijkheidsbeginsel en van de materiële motiveringsplicht. Tevens maakt verzoekster gewag van artikel 11 van de richtlijn 2008/115/EG van het Europese Parlement en de Raad van 16 december 2008 over gemeenschappelijke normen en procedures in de lidstaten voor de terugkeer van onderdanen van derde landen die illegaal op hun grondgebied verblijven (hierna: de Terugkeerrichtlijn). Verzoekster stelt in haar middel als volgt :

(...)

Il. 1. De materiële motiveringsplicht gebiedt dat iedere bestuurshandeling gedragen wordt door motieven die in rechte en in feite aanvaardbaar zijn en blijken hetzij uit de beslissing zelf, hetzij uit het administratief dossier. De motieven moeten bijgevolg minstens kenbaar, feitelijk juist en draagkrachtig (d.w.z. de beslissing rechtens kunnen dragen en verantwoorden) zijn.

Algemeen wordt aangenomen dat de materiële motiveringsverplichting een procedureel en een inhoudelijk voorwerp heeft.

De inhoudelijke motiveringsplicht gebiedt dat de motieven waarop een bestuurshandeling rust, deugdelijk zijn: de beslissing moet gedragen worden door motieven die in rechte en in feite aanvaardbaar zijn.

Il. 1.2. In de thans bestreden beslissing wordt het gezins- en familieleven van verzoekende partij vermeld, noch haar gezondheidstoestand, doch lijkt verwerende partij van mening te zijn dat er geen rekening dient mee gehouden te worden.

Artikel 74/11, §1 Vreemdelingenwet luidt nochtans als volgt:

(...)

Bovendien blijkt uit deze motivering opnieuw dat de verwerende partij een inreisverbod van twee jaar nu als een wettelijke norm blijkt te beschouwen.

Niet is uiteraard minder waar. Ook qua termijn dient elke situatie op haar eigen mérités beoordeeld te worden, waarbij er geen enkele gebondenheid bestaat.

Nochtans doet de verwerende partij hier alsof twee jaar de norm zou zijn - quod non.

Il. 1.3. Artikel 74/11, §1, tweede lid stelt immers dat een inreisverbod van 0 tot drie jaar opgelegd kan worden.

Artikel 74/11 voorziet immers maar in de mogelijkheid voor de verwerende partij om een inreisverbod op te leggen en geenszins in een verplichting voor verwerende partij om dit effectief (en ten allen tijde) te doen.

Artikel 74/11 van de Vreemdelingenwet vormt geen verplichting 'krachtens' dewelke "automatisch" een inreisverbod wordt uitgevaardigd ten aanzien van verzoekende partij.

Artikel 74/11 voorziet immers maar in de mogelijkheid voor de verwerende partij om een inreisverbod op te leggen en geenszins in een verplichting voor verwerende partij om dit effectief (en ten allen tijde) te doen.

Bovendien moet de verwerende partij bij de oplegging van een inreisverbod rekening houden met alle specifieke omstandigheden, eigen aan elk geval.

Dit is niet gebeurd.

Il. 1.5. Verwerende partij zal zich misschien proberen te verdedigen door te zeggen dat zij in casu over een discretionaire bevoegdheid beschikt en dus zelf over een ruime beslissingmarge beschikt om al dan niet een inreisverbod op te leggen en de termijn ervan te bepalen.

Dit ontslaat haar er echter niet van om rekening te houden met alle specifieke omstandigheden eigen aan het geval van de verzoekende partij en hieromtrent omstandig te motiveren.

Immers: hoe groter de discretionaire bevoegdheid van het bestuur, hoe strenger de motiveringsplicht wordt opgevat. De omvang van de motiveringsplicht is immers evenredig met de omvang van de discretionaire bevoegdheid waarover de verwerende partij ter zake beslist.

In casu wordt niet gemotiveerd omtrent bovenstaande elementen.

Il. 1.6. Ten overvloede wordt gewezen op artikel 11 van de Richtlijn 2008/115/EG van het Europees Parlement en de Raad van 16 december 2008 over gemeenschappelijke normen en procedures in de lidstaten voor de terugkeer van onderdanen van derde landen die illegaal op hun grondgebied verblijven, dat uitdrukkelijk bepaalt:

"Artikel 11 - Inreisverbod

(...)

De duur van een inreisverbod dient geval per geval te worden beoordeeld en gemotiveerd, volgens de specifieke omstandigheden eigen aan het individuele geval.

Il. 1.7. Het is bijgevolg ten overvloede duidelijk dat het thans opgelegde inreisverbod op niet pertinente (leest: niet draagkrachtige) wijze werd gemotiveerd en dus een schending vormt van de materiële

motiveringsplicht, van het zorgvuldigheidsbeginsel, het redelijkheidsbeginsel en artikel 74/11, §1 Vreemdelingenwet.

Het middel is ernstig en gegrond.

(...)”

3.2. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) mag zich bij het beoordelen van de redelijkheid van de genomen beslissing niet in de plaats stellen van de bevoegde overheid. Hij beschikt te dezen slechts over een marginale toetsingsbevoegdheid. Dit betekent dat hij alleen die beslissing strijdig met het redelijkheidsbeginsel kan bevinden die dermate buiten verhouding staat tot de feiten dat geen enkele redelijk oordelende overheid die beslissing zou nemen (RvS 17 juni 2013, nr. 223.931).

3.3. Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat het bestuur zijn beslissing op zorgvuldige wijze moet voorbereiden. Dit impliceert dat de beslissing dient te steunen op werkelijk bestaande en concrete feiten die met de vereiste zorgvuldigheid werden vastgesteld. De zorgvuldigheidsplicht verplicht de overheid onder meer om zorgvuldig te werk te gaan bij de voorbereiding van de beslissing en ervoor te zorgen dat de feitelijke en juridische aspecten van het dossier deugdelijk onderzocht worden, zodat de overheid met kennis van zaken kan beslissen (RvS 22 november 2012, nr. 221.475).

3.4. Zowel bij het beoordelen van de zorgvuldigheidsplicht als bij de beoordeling van de motiveringsplicht treedt de Raad niet op als rechter in hoger beroep die de ware toedracht van de feiten gaat vaststellen. Hij onderzoekt enkel of de overheid in redelijkheid is kunnen komen tot de door haar gedane feitenvaststelling en of er in het dossier geen gegevens voorhanden zijn die met die vaststelling onverenigbaar zijn. Verder toetst de Raad in het kader van zijn wettigheidstoezicht of het bestuur de feitelijke vaststellingen correct heeft beoordeeld en of het op grond daarvan niet onredelijk tot zijn besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

3.5. De bestreden beslissing vermeldt uitdrukkelijk het door verzoekster geschonden geachte artikel 74/11 van de vreemdelingenwet als haar juridische grondslag, in het bijzonder artikel 74/11, § 1, tweede lid, 2°, van de vreemdelingenwet.

De toepasselijke bepalingen van artikel 74/11 van de vreemdelingenwet luiden als volgt:

“§ 1

De duur van het inreisverbod wordt vastgesteld door rekening te houden met de specifieke omstandigheden van elk geval.

De beslissing tot verwijdering gaat gepaard met een inreisverbod van maximum drie jaar in volgende gevallen:

(...)

2° indien een vroegere beslissing tot verwijdering niet uitgevoerd werd.

(...)”

3.6. Uit de overwegingen van de bestreden beslissing blijkt dat het bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering (bijlage 13septies) van 2 februari 2017 (zie punt 1.4.) gepaard gaat met onderhavig inreisverbod omdat een eerder bevel om het grondgebied te verlaten niet werden uitgevoerd: *“(...) Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan eerdere bevelen om het grondgebied te verlaten (ter kennis gebracht op 24/11/2016) (...) Deze beslissing met een bevel om het grondgebied te verlaten geldig 30 dagen (bijlage 13qq van 21/11/2016) werd per aangetekend schrijven betekend aan betrokkene op 24/11/2016. (...)”* Op grond van voormeld artikel 74/11, § 1, tweede lid, 2°, van de vreemdelingenwet diende de gemachtigde van de staatssecretaris dus het bevel van 2 februari 2017 gepaard te laten gaan met een inreisverbod met een maximumduur van 3 jaar.

3.7. In weerwil van verzoeksters beweringen bestaat er in hoofde van de gemachtigde van de staatssecretaris in beginsel een verplichting om een inreisverbod op te leggen waarvan hij discretionair de duur mag bepalen zonder, in het geval van verzoekster, de maximumduur van 3 jaar te overschrijden.

3.8. De Raad ziet niet in op grond waarvan verzoekster, wat haar eventuele gezins- en familieleden of gezondheidstoestand betreft, beweert dat *“(...) verwerende partij van mening [lijkt] te zijn dat er geen rekening dient mee gehouden te worden (...)”*. Het hierboven geciteerde artikel 74/11 van de vreemdelingenwet bepaalt immers uitdrukkelijk dat *“(d)e duur van het inreisverbod (...) vastgesteld (wordt) door rekening te houden met de specifieke omstandigheden van elk geval”*. Uit niets blijkt evenmin dat de gemachtigde van de staatssecretaris een inreisverbod van twee jaar als de wettelijke norm zou beschouwen. Een dergelijke praktijk kan in ieder geval niet worden afgeleid uit de loutere omstandigheid

dat de bestreden beslissing een inreisverbod voor twee jaar omvat. Aangaande de specifieke omstandigheden die de zaak van verzoekster kenmerken wordt in het aan haar opgelegde inreisverbod het volgende vermeld: "(...) *Het loutere feit dat betrokkene banden heeft gecreëerd met België valt niet onder de in artikel 8 van EVRM geboden bescherming. De 'gewone' sociale relaties worden door deze bepaling niet beschermd. Hoewel er geen gunstig gevolg aan werd gegeven, heeft zij niet getwijfeld om op illegale wijze in België te verblijven. Gelet op al deze elementen en op de hardnekkigheid van betrokkene om illegaal op het grondgebied te willen verblijven, is een inreisverbod van 2 jaar proportioneel in het belang van de immigratiecontrole. Uit onderzoek van het dossier blijkt namelijk dat er geen specifieke omstandigheden aanwezig zijn die kunnen leiden tot het opleggen van een inreisverbod van minder dan 2 jaar. (...)*". Gelet op de elementen uit het administratief dossier komt het geenszins kennelijk onredelijk over om aan verzoekster een inreisverbod op te leggen met een duur van 2 jaar. Verzoekster acht de in de beslissing aangehaalde motieven schijnbaar niet afdoende, maar geeft nergens concreet aan welke elementen bij de beoordeling over het hoofd zouden zijn gezien. In zoverre verzoekster haar gezinsleven en haar gezondheidstoestand zou bedoelen, merkt de Raad op dat het in de eerste plaats aan haar toekomt aannemelijk te maken dat er op die terreinen specifieke omstandigheden bestaan die zouden nopen tot het opleggen van een inreisverbod van een kortere duur, waar zij volkomen in gebreke blijft.

3.9. Waar verzoekster *in fine* van haar betoog nog verwijst naar artikel 11 van de Terugkeerrichtlijn, is dit weinig relevant aangezien artikel 74/11 van de vreemdelingenwet de omzetting vormt van deze bepaling uit de Terugkeerrichtlijn, waardoor een rechtstreekse verwijzing naar de richtlijn niet langer dienstig is.

3.10. Er werd geen schending aangetoond van artikel 74/11 van de vreemdelingenwet. De bestreden beslissing steunt op deugdelijke, feitelijke en juridische overwegingen en de motieven staan niet in kennelijke wanverhouding tot het besluit. Verzoekster maakt niet aannemelijk dat met bepaalde elementen geen of onvoldoende rekening zou zijn gehouden. Er is geen sprake van een schending van het zorgvuldigheidsbeginsel, noch van de motiveringsplicht.

Het aangevoerde middel is, voor zover ontvankelijk, ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negenentwintig juni tweeduizend zeventien door:

dhr. F. TAMBORIJN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. K. VERKIMPEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERKIMPEN

F. TAMBORIJN